

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA DEMOSTRACIÓ MILITAR FRANCESA

Poincaré.—Ha arribat l'hora de cobrar del tros.

El bon hivern

No hi fa res que faci fred, amic, mentre el sol brilli net i daurat. L'hivern d'enguany és dur a Catalunya. Però en els cors hi ha encesa novament la gran flama de l'entusiasme, i s'obre l'esperança de les esplèndides collites pròximes. S'ha produït una revifalla general. Uns patriotes han encès la llàntia de l'ideal, la llàntia sagrada que s'havia apagat després dels darrers fracassos. En el camp polític i en el social hi havia l'aplanament de la desil·lusió. Ara s'ha fet el miracle. Qui l'ha fet? No cal que ningú personalment se n'atribueixi el mèrit. N'hi ha prou amb reconèixer que l'esclat d'idealisme i d'optimisme ha coincidit amb l'actuació de les forces joves de Catalunya.

Aquest és el bon hivern per a l'ideal. Quan en un sector de la política o del socialisme es produeix un flamareig d'entusiasmes, aviat en senten l'influència i el contagi els altres grups i els altres elements. Quan una antorxa s'encèn, aviat totes les antorxes apareixen enceses.

Per damunt de les diversitats d'idees i d'actuacions, cal dir que és un bé per al nostre poble la renovació que avui s'observa, l'activitat creixent de tots els grups polítics i socials. Només cal desitjar que el nou període d'activitat idealista sigui fecund i noble i que cadascú pugui fer lliurement la seva feina enmig d'un ambient de tolerància i de respecte mutu.

Benvingut el bon hivern! Benvinguts els dies freds, amb sol daurat, amb sol que cau alhora damunt la terra i damunt els cors!

Podrien posar un anunci

No ho saben? Ja els ho direm. Els il·lustres i gloriosos patriotes espanyolistes que dirigeixen aquesta cosa anomenada «Unió Monàrquica Nacional» necessiten un grapat de milers de duros per a fer les eleccions. Tothom sap, i ells ho saben millor que ningú, que els homes de la «Unió Monàrquica» no treuen ni una sola acta de diputat si no comptessin amb la bossa plena d'or, que en aquest cas és l'or de Judes. Doncs bé: ara no saben d'on treure els diners. Nosaltres els proposem que facin posar un anunci i que el publiquin al diari *La Vanguardia*.

Comtes i marquesos dirigeixen la «Unió Monàrquica». Hi ha comtes amb diners i marquesos tronats. Però els que tenen diners no volen donar-ne, o almenys no volen donar tots els que caldrien. En altres ocasions s'ha comptat amb el «sacrifici» d'alguns innocents que han contribuït a les despeses electorals i d'altra mena. I en el primer lloc de la innocència metàl·lica hi figurava el senyor Sala, avui retirat.

Persona que coneix perfectament les interioritats de la «Unió Monàrquica», ens assegura que aquest empostissat construït pel marquès d'Oleldola va costar al pobre senyor Sala a la ratlla de cent mil duros. L'ajudava a portar la creu l'ex famós senyor Collaso, que pagà els comptes electorals de les actes d'En Rius i Rius. Un altre noble donà també alguna cosa. Però actualment no saben els homes de la «Unió Monàrquica» d'on treuran el munt de bitllets de Banc que els és indispensable per comprar a l'encant electoral mal no sigui sinó mitja dotzena d'actes de diputats a Corts.

Aquestes dificultats han fet pensar a alguns comtes i marquesos en l'exploatació—que ja s'ha practicat altres vegades—del vici a Barcelona. Les taules de joc serien la gran font d'ingressos de la «Unió Monàrquica». Es plomaria els pobres infelços que es deixen enlluernar pel tapet verd, i amb els diners així obtinguts s'aniria a comprar paguesos pels camps i les muntanyes de la nostra terra.

Heu's aquí la noblesa de certs nobles. Heu's aquí la generositat de certs rics. Heu's aquí la moral dels monàrquics espanyolistes. No se'n donen vergonya aquests comtes? No se'n donen vergonya aquests marquesos? Si arribessin a realitzar el plan, si fessin del joc una mina de profits per a comprar actes i sufragis, acabarien d'aparèixer com una colla repugnant davant els ulls del poble de Catalunya. Un comte de bracet amb un croupier, un marquès de bracet amb una «papallona», donarien un espectacle que acabaria d'enfonsar a Catalunya

allò que vol defensar la Unió Monàrquica, i constituïrien un nou argument en pro dels ideals nacionalistes que avui guanyen el cor de tots els bons catalans.

FULMEN

Recordatori

La opinió pública té una memòria molt lleugera i fàcilment li fugen del seny les conviccions que un dia feren adoptar-li els fets. Cal refrescar sovint aquesta feble memòria de la opinió per a evitar que en els seus freqüents canvis de criteri caigui en la injustícia.

Hi ha molta gent que durant la guerra mundial fou aliadòfila *per accidents* encara que germanòfila *per se*. El seu temperament *estevista* el feia admirador de la disciplina tudesca, de la saviesa alemanya, del mètode i de l'ordre imperant a Alemanya. Les brutalitats comeses durant la seva invasió a la Bèlgica i a la França, els barbres procediments emplaats pels exèrcits del Kaiser, les salvatjades comeses per mar i per terra pels alemanys, feren que un odi universal planés damunt d'aquella nació enverinada pel militarisme prussià, decantant la victòria del cantó dels aliats.

Perderen els alemanys i firmaren l'armistici. Acceptaren el tractat de Versalles i la instauració d'una República que semblava inspirada per bones intencions feu oblidar massa aviat la conducta de l'imperi durant la guerra.

Uns quants anys i una pila de complacències per part dels aliats han sigut prou per a que rebrotés amb més vigor que mai l'ànima imperialista alemanya. Pren cos la idea d'una propera revenja. No hi han ganes de fer cap esforç per a pagar lo pactat per les justícies reparacions. L'odi a la França creix cada dia. L'Alemanya actual torna a ésser un perill constant per la pau d'Europa.

En aquesta situació la ocupació del Ruhr per França i Bèlgica és una mida naturalíssima i justa. A Bèlgica i al tros de França invadit pels alemanys no hi va quedar un poble sencer, ni una fàbrica en peu, ni un pam de terra amb un bri d'erba. Els invasors fusellaren sense pietat a dones i criatures, imposaren fortes contribucions de guerra i robaren els tresors artístics. Dels alemanys no s'ha malmès ni un teler, no s'ha ensorrat ni una casa. Ho tenen tot íntegre i la seva indústria, sencera i sense competència, podria fer-se altra volta mestressa del món. Així haurien lograt el veritable objectiu de la guerra que provocaren i mentre la victòria nominal s'adjudicaria a França i als seus aliats, Alemanya gaudiria de la victòria efectiva.

Alemanya deu pagar i si vol pot fer-ho. No és just que la Bèlgica i la França tinguin de reparar uns danys que a gràtic i sense necessitats de guerra, els causaren els invasors. Cal recordar-ho tot i fer justícia, encara que's portin les butxaques plenes de marcs.

JEPH DE JESPU

L'EPISTOLA D'UN AMIC

Com en la Rússia dels Zars

Des de l'antre de putrefacció, de vergonyes i de misèries socials conegut amb el sarcasme de Presó «Model», escric aquestes impressions:

Aquí em trobo, esperant que la llum es projecti damunt meu, que'm retorni a la Vida, deslliurant-me d'aquesta Mort moral, que és la reclusió del cos i l'arrebassament de la Llibertat.

Per un etzar fórem detinguts. Es un fet que ha esdevingut tan rel·liscós! D'entre les moltes sensacions que arran d'això vaig experimentar, les primeres són les que amb més facilitat puc evocar; les altres, ja no tant, car, poc a poc, davant les vexacions que ens infligiren anà sobrevinguent-me una profunda depressió i insensibilitat, que em submergí en un estat letàrgic.

Sempre més retindrà la memòria aquelles mirades de la gent aglomerada davant dels Teatres i cafès del Paral·lel a l'hora de començar els espectacles de nit. Recordo aquell esguardar fixe i em sembla penetrar algun dels caires de la psicologia de les multituds. Com les sorpren tot lo irregular!

La mirada de l'home és l'alè de son esperit. I les mirades de tota aquella gent brillaven ben poc.

Passada aquesta primera prova, se'ns feu trencar cap al carrer de Vila i Vilà, que ha estat teatre de tragèdies de les més cruentes que hauran d'omplir capítols sencers de l'història de la Barcelona Roja.

Viva i sangrant emoció la nostra al pensar que com tants d'altres companys passaven per allí rodejats d'amenaçadores terceroles i altres instruments mig ocults i que podíem ésser impunement assassinats, sense que la riuada de gent, no pas llunyana, hagués d'immutar-se poc ni gens.

Sortirem al moll; la mar sempre mor-molanta en el misteri de la nit i el brunzir del vent, entre cruïres de fustams i ferros eren com bramolars de monstre insaciable.

Després, allunyant-nos de la mar, ens feren marxar vers les vessants del Montjuïc. Al poc, en un revolt del camí menaren que'ns aturem. Se'ns digué lo que clarament sospitavem, que anàvem a ésser portats al castell, afegint-se, amb aquest motiu, un dictat de mots, que asprament, se'ns digué havíem de expressar en contesta a preguntes que'ns serien dirigides en l'interrogatori que a la fortalesa hi anàvem a celebrar. No poguérem més; ens revoltàrem davant tan descarada coacció. Un crit d'indignació sortí de tots, traduint la vehement protesta. Uns moments d'indecisió

adhuc d'espant s'apoderà d'aquells automates que ens conduïen.

A la veu, que pretenia ésser enèrgica i sortí estrafeta de por, del que ens comandava, es mig sotraquejaren aquells mercenaris, i amb brusc moviment atengueren a carregar les armes, a l'ensens que s'ens intimidava amb accents terriblement imperatius a llençar-nos a terra. Tot era en và; estàvem fortament lligats. I, més que obedients, retuts davant de l'acaparadora impotència, caiguérem anonadats, confosos, desfets com fulminats pel llamp, boca-terrosa.

La poca percepció d'aquells instants era concentrada en sentir la sensació de les terceroles sospeses a sobre el cap amb enguniosa esgarifança, que anava gelant-nos la sang. Pressentíem, amb vaguetat, que la fi ens era arribada en circumstàncies iguals a tants altres. Ja només podíem esperar la mort i potser el poc vibrar d'aquells moments només era per desitjar-la.

Ens somogueren d'aquell estat unes brutals i formidables culatades que produïren com un esmicolament de nostre cervell.

Amb tota mena de cops i de puntades de peu, despietadament dirigides, se'ns forçà a tindre'ns drets i, després entre airades empentes, se'ns feu seguir el camí, fins trobar-nos enfront d'una cova, d'encongit accés, closa amb una porta de ferro guardada per un centenella, que es cuidà d'obrir-la. Tot seguit va fer-se'ns penetrar al interior, on regnava una quasi total foscor sols torbada per una que altra llanterna.

Què llarga que la trobarem aquella cova!

Quants dubtes i pensaments esfereïdors acudeixen a la ment quan pressentim vorejar perills!

Massa sabíem les històries d'horrorosos misteris de les negres entranyes del castell plagades de coves, mines i fossos.

Per fi arribàrem dalt. Per uns moments poguérem tindre la visió llunya de la ciutat envoltada per boirina de tons rogencs, com baf de sang que planés damunt d'ella.

El pampallugueig d'una que altra llum se'ns mostrà com el picar d'ull de la urbs amb incitants insinuacions de meretriu per llençar-se en braços del pinxo tramant misteris i vergonyes inconfessables.

Altres llums disseminades, van fer-nos l'efecte del resplendent foguejar de les armes homicides ensenyorejades de la capital.

Després de presa la declaració, descendíem la muntanya; era ja alta nit. L'eco ens dugué les hores que un llunyà cloquer despenjava mentre ens punxaven uns records d'emoció per a aquells companys que en hora igual sortiren del odiós castell, per a anar a juntar-se amb la mort en qualque giragonya d'aquella sangnanta muntanya.

Arribàrem al pla; travessàrem carrers i més carrers, completament deserts. Al fi de la ruta ens trobarem pels encontorns de la Quefatura.

Pujàrem al casalot de la Quefatura de Policia, i, al poc d'ésser-hi arribats, passàrem al despatx del Cap de la mateixa, prèvia una inspecció a les manilles que feren rajar sang de nostres munyques.

Aquell ser es destogà amb nosaltres, que anàvem ben lligats, amb tota mena d'insults i expressions vexatòries. Abusant de nostra situació, en forma inconcebible, ens bofetejà, ens colpejà a puny

ALMANAC de la Campana de Gracia

Per a aquest any 1923

Es ven per tot arreu

Preu

80 cèntims

clos, i el seu bastó d'autoritat l'empunyà per tal de descarregar-lo repetides vegades damunt de nostres espalles. Tots aquests excessos eren contemplats amb vives mostres de satisfacció per part de subordinats rastres.

Sortits del catau de la fera, ingressàrem al gabinet d'antropometria, on forem sotmesos a l'humiliant prova de registrar les mides i característiques del nostre ser. Feina en và, puix, lo important, el cervell de l'home, no pot pas ésser registrat.

I ja després d'això, forem tancats a un calabós, ombrívol i gris, hermètic com una sepultura, traspuant humitat per terra i per les parets com un sobreixir de les llàgrimes de dolor allí vessades.

Passades unes hores, vingueren a treure'ns d'aquell podrim. Dos agents endolats, amb ampla i negra capa, pujaren el meu cos a un cotxe d'aspecte funerari. Anava ple; en els rostres de tots s'hi dibuixava una expressió astoradora i cadavèrica; uns cap caiguts; altres coll torçats.

Després, van deixar-me a un lloc tot ple de sers d'aspecte així mateix cadavèric; tenien expressió idiòtica, cínica, anormal....

Instintivament, vaig volguer alçar els ulls, cercant la visió bella del cel blau. No hi era; vaig veure altres tons negrosos.

El firmament era gris. Restava sospès damunt meu com llosa de plom.

Vaig sentir la sensació espadardora i gelada d'haver sigut llençat al fons d'una fossa comú d'on em deixondia entre cadàvers.

I vaig veure com dalt d'un mur estava al aguait, insolenta, la Mort.

El frec d'un aire tebi em va fer entrar en realitat, dant-me a comprendre que en absolut no estava pas mancat de llibertat. Posseïa la de la pensa, i aquesta, inviolable, sobirana, podia forjar pensaments que franquejarien els alterosos murs. I aquest mateix pensament en si, m'era ja dolc confort. Era la llibertat major que posseïm, i aquesta ens cap sempre el goig de fruir-la.

El Pensar meu tornava a aletejar.

La meua resurrecció era ja esdevinguda.

Per la còpia
J. MAYORAL RENÉ

N. de la R.—Preguem a l'autor d'aquest article llegeixi la secció de correspondència.

"Después de su mando"

Crec que En Martínez Anido ens vol desorientar.
I vinga envia a la Premsa comunicats.

Si un dia se'n va a Mallorca, o a València o a Bilbao no manca qui diu que es troba a Viladrau.

La qüestió és fer perdre pistes perquè és un senyor senzill i no vol que per on passi hi hagi crits.

Sembla que després del mando el seu mal no vol soroll i evita per tots els medis un trencacoll.

La seva modestia és tanta que no vol que sigui dit on va, d'on vé i on es troba...
Oh, l'home humill!

De proves de simpatia, d'obsequis i adhesions ja en té la guerrera plena i els faldons.

Diu que ja n'ha rebut massa d'homenatges i tributs vo fer vida senzilla d'inconegut.

Els arcs de triomf evita i les festes i els banquets, els discursos li fan fàstic...
Que és modest!

Ara diu que és al Cantàbric a Toralla... Què m'has dit!
Això ho diu perquè no el busquin a Madrid.

Diu que ha dit a un periodista: —«Martínez Anido soc, però de mi que no se'n parli com si fos mort!»

Que vesteix senzill, du boina, que el bigoti s'ha afeitat... I potser porta una barba de tres pams.

Perquè està vist que aquest home fa al revés de lo que diu que la qüestió és amagar-se com un conill.

Com ha canviat aquest home! Un militar tan valent! Ja no li fa goig l'espasa i l'espanta un tret!

Jordi

LAS RESPONSABILIDADES

PORQUE NOS QUEDAMOS AL MARGEN

Ha extrañado a muchas colectividades y a gran parte de la opinión pública, que en el asunto tan importantísimo, al parecer, de las responsabilidades que se derivan de la rota de Annual, las organizaciones sindicales y los sindicalistas nos hayamos quedado al margen y no contribuyamos con nuestra presencia, al menos, a dar efectividad a la campaña por las responsabilidades.

¿Es que no os interesa—dicen—que haya algún responsable por lo de la Comandancia de Melilla, o es que los 14.000 muertos no eran hermanos vuestros, españoles, hijos del pueblo, al que decís defender?

¿Pretendéis, acaso, que tamaña afrenta y tan horrendo crimen queden impunes? ¿Que no sean rehabilitados los que murieron por la incapacidad de unos y la mala organización de otros?

No pretendemos nada, nosotros, los sindicalistas. No es, tampoco, que no nos interese. Nos interesa, queremos y pretendemos algo más que la mayoría de los organizadores de todas esas ma-

nifestaciones y mítines y conferencias exigiendo las responsabilidades.

Es demasiado superficial y pueril eso de querer exigir responsabilidades a los que tuvieron una mínima responsabilidad en el trágico suceso de la Comandancia de Annual.

¿Para qué pedir que Berenguer sea procesado ni que algunos generales, coroneles, comandantes, capitanes y oficiales sean condenados a varios años de presidio? ¿Para qué? Para nada.

No es que pretenda yo decir aquí que la oficialidad de la Comandancia de Melilla no tenga una parte de responsabilidad en lo de Annual, lo que si digo es que tiene la menor parte de responsabilidad.

Olvidan todos los organizadores de esas manifestaciones pro-responsabilidades, que el propio La Cierva, dijo en una sesión del Congreso, que responsable de lo de Melilla era LA FATALIDAD, y que Lerroux lo afirmó últimamente en Valencia, aunque con la aviesa intención de escamotear el que las responsabilidades se exijan.

Y como nosotros estamos convencidos que LA FATALIDAD, y con esta FATALIDAD, el régimen, son los responsables, ya que una y otra han hecho de esto que pudiera ser un país, más o menos culto y en el que se viviese con cierta holgura, una COLONIA, que explota a su antojo, y que para someterla se valen de los que en Melilla nos llevaron al desastre, es por lo que estamos ausentes de las manifestaciones que se hacen.

Y no es que pensemos que ya que no podamos obtenerlo todo renunciemos a que se logre nada. Es que nos parece que la campaña está falta de nervio, de alma, de algo que la haga útil y necesaria.

Cuando campañas de esta índole carecen de interés fundamental, sólo consiguen desarrollarse como esas plantas artificiosas de salón, que al faltarlas el aire vegetan en una mustiosidad que da pena.

Compárese la diferencia entre la campaña por el asunto Dreyfus en Francia y por la de responsabilidades en España.

Batallades de tot arreu

ELS DOS VIUS

De viu se'n és de moltes maneres, a la descarada, hipòcritament i d'altres maneres, unes conegudes i les altres per conèixer, perquè amb això de la vivor cada dia se'n saben de noves, com de tot.

Viu, ara, equival a ésser eixerit, a no badar, a estar al tant com si diguessim, que és de la millor manera que's pot estar per, a no caure, i tot i amb això, de vegades, un dona cada relliscada que Déu n'hi do.

L'agabellament és una cosa que està de moda i quan les coses estan de moda no hi ha ningú que pugui oposar-s'hi. S'agabella tot, no tan sols els queviures, sinó que fins la vivor. França i Anglaterra són, o quan menys ho proven, els dos agabelladors de la vivor europea.

No hi pot haver diferència, discussió, conflicte

per petit que sigui, que elles dues no intervinguin, al final, ja se sap: tant tu, tant jo, la més grossa per a mi, i anar fent, que és com dir aneu-se barallant que jo aniré engreixant-me.

Ha vingut la qüestió de l'entrada de les tropes franceses a Alemanya; ha sigut el moment de provar quina de les dues tenia més quantitat de vivor. Els uns diuen que França, altres que Anglaterra. Quins defensen a la primera, al·leguen que és l'única manera de fer efectiu el deute alemany; quins an els segons defensen, asseguruen que cal obrar amb molta prudència i que Anglaterra està en aquest cas, que vol dir que està en el millor dels dos casos.

Aneu a sapiguer qui té raó.

Anglaterra retreu a França que malgrat digui que l'ocupació és provisional, qualsevol la treu després. Té raó Anglaterra perquè parla per experiència.

En totes les coses manca un tercer. El tercer en aquest assumpte pot ésser Alemanya.

Quan s'ha arribat a provocar una ruptura que semblava impossible, es poden fer grans coses.

«EL RESPONSABLE»

No es vagi a creure ningú que tot d'una hem esdevingut agents de propaganda de la premsa madrilenya, que sempre ha sigut el nostre parer que qui tingui feina que se la faci i qui no en tingui que reposi.

Però és que *El Responsable* és una excepció dins de les excepcions, és un cas únic dins la història de la premsa mundial i dins de les històries hagudes i per haver i fins dels contes contats i per contar. *El Responsable* mereix tota la nostra atenció.

El Responsable, encara que no ho sembli, és o serà un setmanari madrileny. Nosaltres de primer, creiem que's tractava d'algun important ciutadà d'Espanya; estàvem equivocats. Què hi farem!

A Madrid les coses no es fan a mitges, es fan o es deixen per fer, i quasi sempre acostuma a succeir lo darrer i quan sembla que succeix lo primer, doncs només ho sembla.

An els simpàtics fills de Madrid se'ls hi ha

ficat al cap l'assumpte de les responsabilitats, que és lo millor que hi poden tindre. I com que estan decidits a que el castigo sea ejemplar, ja els tenim organitzant grans manifestacions, a la que hi figuren homes que mentre es covava el desastre callaren, grans mítings en els quals hi parlen corresponsals de guerra que contemplaren indiferents la inèpcia d'un grapat de generals i per fi decideixen editar un setmanari dedicat a fer campanya pro-responsabilitats. Estem segurs que en el primer número de *El Responsable* i a primera pàgina hi haurà el retrat del rei, com s'escau entre persones per les quals primer és la pàtria que res i que volen que aparegui culpable sigui qui sigui.

INTERNACIONALISME?

Quan comença la gran guerra, el fet més viu d'aquella gran catàstrofe, va ésser el complet fracàs del socialisme internacional! A l'engegar-se els primers trets, totes aquelles doctrines tan temps predicades, que havien de conduir als homes a una societat més justa, loren anorreades en un no res. El Socialisme caigué a l'agafar els homes les baionetes homicides.

Han passat alguns anys. La guerra no ha pas finit; hi ha hagut una mena d'armistici, una mena de *modus vivendi* per a poguer-se refer.

Durant aquests anys d'armistici, de continu discutir, de conferència darrera conferència, de tractat darrera tractat, ens trobem igual que abans, o pitjor.

Quan les trompetes que volgueren ésser de pau anunciaren l'acabament de les hostilitats, aquell Socialisme, aquell internacionalisme que jeia ensangrentat en els camps de batalla, sembla revifar-se. Vingué després l'esbrinament de lo que havia succeït a Rússia i la il·lusió de que la humanitat marxava vers un franc internacionalisme, tou completa.

No hi ha res d'això. Després de tantes gestions, després de tant parlar, França, acreedora al cap i al fi d'Alemanya, i no volguent tenir per a aquesta altre caràcter, es decideix a cobrar per la força lo que raonadament no pot obtenir.

Hi han hagut cridaments de quintes. Molts dels homes que gaudien l'alegre pau de la llar, novament han agafat el fusell.

Hi han hagut trets. A Bochum els soldats francesos han disparat sobre el poble alemany.

Tot el món contempla l'iniciament d'una tragèdia, que potser no és tan nova.

Aquells mateixos soldats que avui triomfants endins d'Alemanya, aquells mateixos alemanys que amb les armes s'oposaren a la invasió francesa, són potser els

LA OCUPACIÓ DEL REI

Vista general de la fàbrica

La fàbrica Krupp a Essen

dicaven la germanor universal, la pau mundial com a únic remei.

També els obrers de tot el món. Els vingueren Congresos, vinga parlar, vinga fer programes i quan vé el cas d'obrar, d'oposar a les orientacions d'un govern, els obrers més sàpids, es contenten a parlar i a votar l'arma que els ofereix el govern, la suprema raó dels morts.

An aquest pas, l'existència d'una

O TOT
O RES

Anglaterra.—Jo sempre hi veig clar. Una vegada dins, qualsevol et treu.

(De «Le Rire»)

ELS PROPOSITS D'EN RODÉS

nissari, totes vosaltres vindrieu amb mí a Melilla i la guerra s'acabaria en quatre nits.

ntar al
res, en
s en

Govern Civil

Copiem d'un diari local del dia 17 del corrent:

LOS «TRES TOMS»

Al darles cuenta de que había estado darle una comisión de la cabalgata Tres Toms», el gobernador dijo distas, que le había producido satisfacción la brillantez con celebrado la fiesta, sobre nuestra la paz y tranquilidad en Barcelona.»

r: Què té que veure mpores? Pensi que no.

la demostra-ns ja podia a la co-

REPICS

En Lerroux ha fet un altre discurs a Sevilla. I l'ha fet després d'un banquet. No sospesem, doncs, les paraules del caudillo. Perquè després d'un banquet molts homes estan en un punt dolç que si poguessin tenir idea en aquells moments de lo perillós que és parlar, més s'estimarien fer petar una dolça bacaina.

El nom d'En Rovira i Virgili comença a sonar amb elogi per Madrid.

Atenció, ciutadans, que aquest farà rotllol! Es dels honrats i dels que tenen talent. Si va a Madrid que hi vagi erissat de punxes com un erissó. Que val més punxar que deixar-se engatussar com venen fent els de la colla de la «Lliga».

En Silvela Alt Comissari?
I doncs què dirà En Rodés?
Somni d'una nit d'istiu
ha sigut això per ell.
Creia despertà entre moros
ferotges i aprop del Kert
i desperta en el Palace
entre hurís de cabaret.

Llegim un títol de telegrama: *El fisco y el contribuyente.*

No passem endavant, ja sabem el que diu: El contribuent que protesta i el fisc que segueix apretant com un escanya pobres.

El senyor Villanueva millora.
que ja no anirà al Marroc.

eneu Barceloní hi ha gran emoció. Pri-
rà En Seguí o sigui el *No! del Sacre*

seguiran uns quants sindicalistes més de l'Unic. Ara ha demanat per entrar a l'Ateneu el president dels Sindicats Lliures, En Ramon Sales.

Ve't aquí que el nostre Ateneu haurà passat de la son beatífica dels sense pena ni glòria a l'agitació de la controvèrsia social. El que cal, per això, és que els sindicalistes no es deixin contagiar per la sòn de l'Ateneu.

Perquè la sòn és una cosa tant dolça!

El Govern pensa en la manera de protegir a l'emigrant espanyol.

Està molt bé. Cal pensar també una mica en lo que s'hauria de fer perquè l'espanyol no emigri.

L'alt personal militar està content.

—No és veritat—ha dit el senyor Alcalá Zamora—que entre aquest personal reïni disgust.

Ho creiem. Nosaltres, si fòssim alt personal militar, també n'estaríem de contents.

A l'hora que escrivim aquestes ratlles segueix la vaga dels obrers del Metropolità. Demés de les bases presentades pels obrers del ram de construcció, l'Empresa n'ha rebut unes altres del personal de la secció de metalúrgics. Es demana el reconeixement dels Sindicats i altres coses de ordre econòmic.

Res, que l'Empresa ha topat amb la roca viva i que no és tant fàcil com sembla foradar la ciutat de cap a cap sense entrebancs.

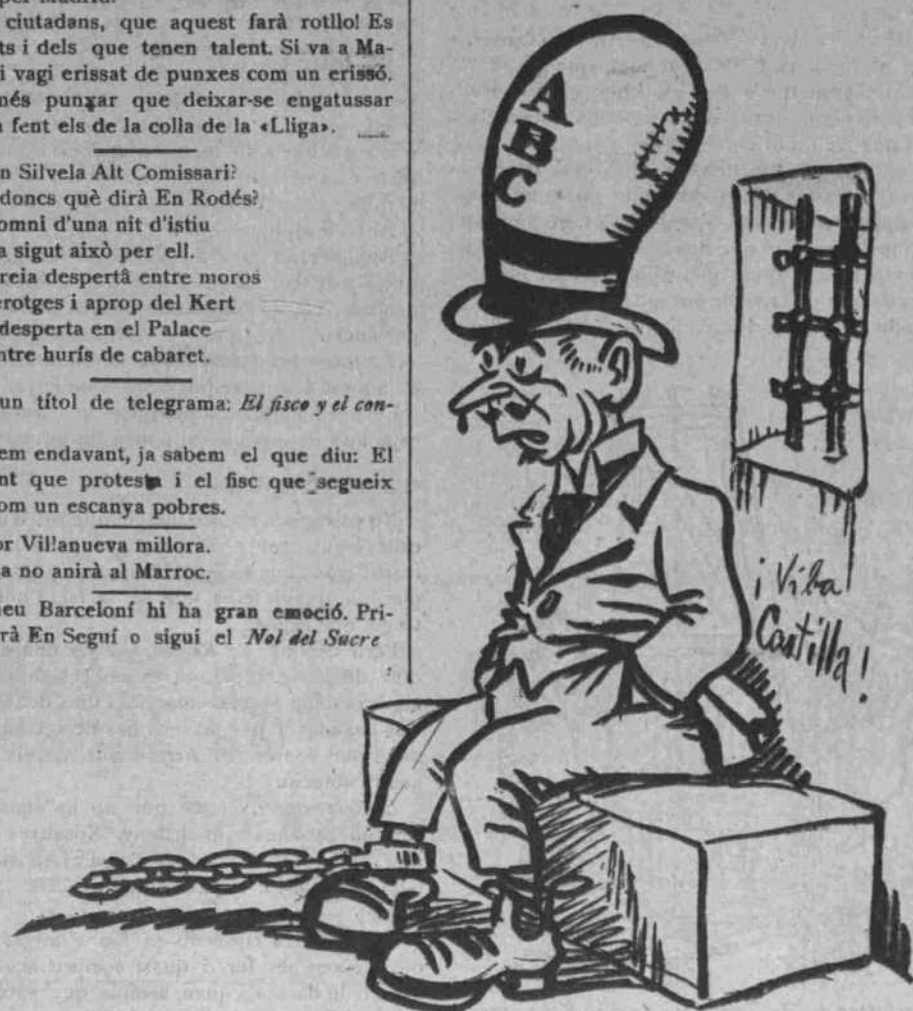
Moltes Societats de rabassaires s'han adreçat per telegrama al ministre de Gràcia i Justícia per a recordar-li que a Catalunya els rabassaires viuen en una miserable condició d'explotats.

Perquè sembla que el Govern vol resoldre el problema agrari de Galícia, però no es recorda del de Catalunya. I cal que tot el proletariat català es posi al costat dels rabassaires per a contrarestar la pressió que damunt del Govern fan els propietaris catalans.

CORRESPONDENCIA

J. Mayoral René: Interessantíssim el seu escrit que, com ja haurà vist, publiquem avui mateix. Desitjariem que ens enviés les impressions de dins de la presó, i tot quan li sembli digne d'ésser contat d'aquesta odíssea que vostè ha patit, com tants cents d'obers. Les esmenes que hem fet al seu article sols han obeït a disminuir la seva excessiva llargària, procurant sempre no treure res essencial, sinó al contrari, intentant, amb una major brevetat, fer ressaltar les parts capdals de la seva narració. Vostè pot fer una obra bona quant aquestes coses. Que Barcelona, que Catalunya tota, sapiguem com han sigut tractats els nostres obrers durant aquesta època de terror implantada per unes autocràcies sense entranyes ni dignitat. Esperem que respondrà a les nostres indicacions i moltes mercès per haver pensat en LA CAMPANA per a fer aquesta campanya de justa protesta.

El Prometeu ridícul

Ara resulta que soc jo el separatista lligat!